

Mot d'Ordre en Aquest 19 de Juliol: LLUITAR, LLUITAR I LLUITAR PER ALLIBERAR-NOS!

treball

N.º 4 - EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL P. S. U. DE C. - Barcelona, Juliol del 1945

**Company! Patriota!
Amic de «TREBALL»!**

Quan hagi llegit «TREBALL» no el guardis ni el destrueixis. Entrega'l a un altre company, a un altre antifeixista de la fàbrica, lloc de treball o del barri, i recomana a aquest que faci el mateix que tu.

LA LLICÓ DEL 19 DE JULIOL

SOLAMENT PER LA UNITAT I LA LLUITA SALVAREM CATALUNYA RESTAURAREM LA REPUBLICA

Estem davant un 19 de Juliol. Aquesta data significa, per Catalunya i pels demés pobles hispànics, una de les jornades més glorioses de la seva Història. En elles es posà de relleu fins on arriba l'heroisme i la combativitat del nostre incomparable poble. Magnífica lliçó a recordar, per aquells que no creuen, o han perdut la confiança, en les condicions combatives de les masses!

El 19 de Juliol del 1936 ens ensenya i ens ofereix riques experiències.

A la classe obrera, que no hi ha unitat efectiva si ella, al front del poble, no juga el rol de motor impulsiu d'aquesta unitat; que no hi han solucions nacionals possibles, de contingut democràtic i progressiu, si ella no oporta el gran pes de la seva combativitat. A les forces i partits republicans, el 19 de Juliol ensenya que, quan estan en perill els interessos comuns de la Nació, aquests solament són salvats marxant units amb tot el poble; els allibera que, la passivitat, les contemplacions i les claudicacions, no van en benefici del seu prestigi, sinó al contrari. A totes les forces nacionals i progressives els diu, incontravertiblement, que solament posant per damunt tota altra consideració de classe, personal, de grup o partit, els interessos suprems de tots, es possible fer front al perill, vèncer les injustícies i assolir èxit en les empreses.

Si la derrota fou un resultat injust als esforços dels pobles hispànics, cal buscar les causes, entre altres d'ordre exterior, en la no suficient observació d'aquestes lleis fonamentals, reforçades i actualitzades per la dominació feixista de Franco i Falange.

Com al 19 de Juliol del 1936, avui únicament salvarem Catalunya amb la força de la lluita i de les armes. La creença que Franco i Falange abandonaran, pacíficament i voluntariament, el poder, és una il·lusió suïcida. També ho és, pensar en combinacions diplomàtiques i en poders estranys de l'exterior per a resoldre la nostra situació. Els pobles hispànics no tenen altra alternativa que lluitar per alliberar-se, o per manèixer esclaus i martiritzats sota la fèrula de Franco i Falange.

El règim franquista maniobra per a crear un Bloc feixista que els permeti sobreviure a l'actual crisi. Si és necessari, introduirà camb's aparents en la seva façana, per tal de guanyar a forces que li manquen i l'ajut més efectiu de les reaccionaries de l'exterior. Les declaracions de Franco a l'Agència «United Press» no són solament comèdia. Aquest i la seva Falange pretenen avui refer aquest Bloc, sobre la base de la restauració de la monarquia.

Al poble i entre les forces democràtiques, aquesta maniobra feixista no ha de confondre a ningú. No podem oblidar, però, els perills i àdhuc les possibilitats de realitzar-la. Entre les forces més reaccionaries del país entre els caps, erigits en casta, de l'Exèrcit; entre els manipulants i capitans de la banca; entre els grans terratenents i taurons de la indústria i entre les esferes eclesiàstiques infaudades al règim franquista, trobaria aquesta maniobra propícies possibilitats, ja que ella representaria la continuació per aquestes forces, dels seus injustos privilegis.

La lluita del poble contra Franco i les seves maniobres, pot ésser fructífera i efectiva com cal, sinó és l'expressió dels esforços units de tots;

NOVE ANIVERSARI DEL P. S. U. DE C.

Fa nou anys es produí a Catalunya un fet polític d'abast transcendental. Els quatre partits obrers catalans, el Partit Comunista, la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Socialista Obrer i el Partit Català Proletari, es fusionaren i crearen el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La rèplica a l'aixecament feixista del 19 de Juliol, i la resistència durant 32 mesos de guerra, no hauria estat possible sense la unitat combativa del poble. El PSU de C. partit de la classe obrera catalana, estigué sempre al front d'aquesta unitat. El PSU de C. jugà el paper decisiu en la movilització de tots els recursos per a posar tot quan Catalunya podia i devia, al servei de la lluita. Trotsquistes i incontrolats de la FAI, que portaven a cap la terrorització dels camperols i de la petita burgesia, trobaren amb el

PSU de C. l'obstacle i l'enemic adequat per a fer-los fracassar en llurs plans. La causa sagrada de la unitat fraternal dels pobles hispànics per abatre a l'enemic comú, trobà amb el PSU de C. el seu defensor fidel i conseqüent. La història dels 32 mesos de guerra, té pàgines maravoloses escrites amb sang per milers dels nostres millors militants.

El PSU de C. que fou l'últim en deixar les armes en defensa de la República i de Catalunya, ha estat el primer en tornar-les a pendre, després de la derrota en la lluita contra Franco i Falange i per a restaurar la República i les llibertats de Catalunya. Quan per molts la derrota implicava desmoralització, abatiment i pànic, el nostre partit aixecà de nou la bandera no abatuda de la lluita. Als companys que passaren la frontera

(Passa a la 2.ª pàg.)

sinó està recolçada, organitzada, orientada i dirigida per a totes les forces obreres, republicanes i patriòtiques del país.

La derrota d'Alemanya, els canvis favorables de la situació i la formulació per a tots, entre els objectius immediats, de la restauració de la República, la legalitat Constitucional i l'Estatut, feia esperar que la marxa de la unitat seria accelerada i realitzada a breu plaç. Dolorosament, hem de reconèixer que aquells partits i organitzacions que es resistiren ahir a organitzar i incorporar-se a la unitat, no han abandonat encara llur conducta estranya, en perjudici seu i de Catalunya.

Es necessari, si no es vol incórrer a una responsabilitat que la història haurà de condemnar rigurosament, que no sigui desaprovada l'actual conjuntura favorable que ens ofereix la situació per alliberar-nos de l'opressió falangista. Si el poble no lluita més que com fins ara, és perquè manca unitat i l'orientació precisa per dirigir-lo en la lluita. Solament la més àmplia unitat, possarà efectivament en funció combatent el descontent general creat per la situació imperant.

La classe obrera i el poble, no deuen esperar més ni a ningú. El PSU de C. crida de nou, plenament responsable dels seus deures, a tot el poble i en primer lloc a la classe obrera, a emprendre accions de lluita contra el règim i per a millorar la seva situació de vida.

Aquest 19 de Juliol ha de significar, pel caràcter unit i combatiu de les accions que hem de portar a cap, un pas més per a vèncer debilitats i incompreensions. Un pas decisiu més, vers la unitat àmplia que anorrearà a Franco i Falange.

NOVE ANIVERSARI DEL P.S.U. DE C.

(Ve de la 1.ª pàg.)

tera, el company Comorera en el Plé del CC. celebrat a França, els digué, clar i eloqüentment, que no erem un partit d'emigrats; i als que restaven a Catalunya què, calia reorganitzar-se ràpidament i tots junts, al front del poble, seguir la lluita. Aquest mot d'ordre, ha estat i continua éssent, per a tots els militants del PSU de C., la pedra de toc de les seves activitats. Arreu dels països d'Amèrica, a França i a tots els llocs on radiquen militants del PSU de C. freturen aquests a com ésser més útils a la causa de Catalunya. Centenars de militants del nostre partit han retornat a Catalunya a les ordres del nostre Comité Central, per reforçar al nostre partit i la lluita contra Franco i Falange. Rendim les nostres banderes xopes de sang, vessades en defensa de Catalunya i de la República, a la memòria dels militants del nostre Partit caiguts sota la fèrula terrorista del règim de Franco. Menció d'honor mereixen els militants del PSU de C. que a França fent front a la vida miserable dels camps de concentració, a les tortures i el tracte bàrber dels titelles de Vichi i de la Gestapo, es mantenen fermes i, colze a colze amb el poble francès, han escrit tan belles pàgines en la alliberació de França.

El PSU de C. ha estat el primer en reorganitzar les seves files després de la derrota. Des del primer moment a treballat incansablement per a forjar la més àmplia unitat combatent, per, junt amb la resta dels pobles d'Espanya, abatere a la dictadura feixista de Franco i Falange. Enfrontant-se amb el terror i la persecució, el nostre Partit no ha deixat mai d'orientar i dirigir el nostre poble. I sota aquestes condicions, el nostre Partit s'ha enfortit i consolidat, esdevenint un factor imprescindible i de primer ordre en la causa de l'alliberament i del demà de Catalunya.

Perquè el PSU de C. pogués marxar endavant en el rol que li correspon com a partit nacional i responsable, com a partit de la classe obrera catalana en la lluita contra Franco i Falange i la causa de Catalunya i de la República, la Direcció, i al front d'ella el company Comorera, ha tingut que ésser intransigent amb tots aquells que amb una o altre excusa incomplien els seus deures o que per in-

Els camperols no deuen resignar-se a la situació que imposaran les males collites

L'aspecte paorós d'un any de males collites, plana amenaçadorament damunt del camp. El Ministre d'Agricultura, el borratxí i falangista Primo de Rivera, impotent per amagar la realitat i volguent aturar a temps els resultats naturals d'un descontent més agut al camp, que pot transformar-se en lluites obertes dels pagesos contra el règim, ha publicat una nota oficial en la qual s'intenta falsejar la gravetat de la situació i amb la resignació recomanada als camperols, s'hi fan una seria de promeses que no s'han de complir.

La collita del blat, no arribarà a la mitat de l'any anterior. D'ordi i cibada no s'en collirà la meitat dels dos terços de l'any passat. Lleguminoses i grà, que serveix d'alimentació al bestiar, serà escàs i insuficient per a cobrir les necessitats. Les vinyes, assenyalen una collita raquítica i de baixa qualitat, com fa anys no s'havia vist. Els olivers que, per natural alternativa de collita, aquest any el fruit havia d'ésser més abundós, presenten les característiques dels pitjors anys.

Davant aquest panorama, el Govern franquista abandona a la seva sort a més de la meitat de la població espanyola. La fam i la misèria truquen a les portes dels camperols, mentre els lladres de les «Hermandades Agrícolas estan fent el seu agost i esperen continuar-lo, especulant amb la situació que amenaça als pagesos.

Els impostos i contribucions exorbitats, augmentats darrereament, han entrat al període del seu pagament, i davant la resistència dels pagesos a fer-los efectius, el règim de Franco envia guàrdia civil per obligar-los per la represió i el terror. Els productes que els pagesos amaguen, amb reserva dels què els han de mancar pel seu propi sosteniment, són requisats pels lladres de la Fiscalia de Taxes i pels esbirros de Falange. Tot això, i més quan els camperols estan mancats, d'adobs i llevors suficients, i aquests a preus fabulosos.

Els pagesos, però, no volen, ni poden, ni deuen, resignar-se a aquesta situació. El sentiment d'indignació que s'aixeca al camp deu transformar-se, i ben aviat, en accions col·lectives dels pagesos en contra l'estat de coses imperants imposades pel règim feixista de Franco, per tal de, en defensa dels seus interessos, alliberar els sofriments i la fam, més augmentades, que es presenten. La lluita per l'anul·lació d'impostos i contribucions; per la desaparició de la Fiscalia de Taxes i per la venda lliure dels productes; per exigir del Govern l'ajut econòmic; per l'anul·lació del pagament dels arrendaments; per l'entrega d'adobs i llevors; per la llibertat a conrear allò que més convingui als camperols i a les necessitats de la població, etc., l'han d'empendre els pagesos amb decisió i valentia, i en ella trobaran l'escalí i l'ajut de tota la població i de la classe obrera en particular.

Prou actitud passiva a l'opressió i a la fam! Prou resignació a les requises i als estraperlistes que s'enriqueixen amb el suor del poble! A cada poble i a cada masia deuen formar-se els òrgans d'unitat i de lluita que organitzin i dirigeixin les lluites al camp. Formeu i reincorporeu-vos a la vostra Unió de Rabassaires. Units i amb coratge empreneu el camí que millorarà i alliberarà la vostra situació: El camí de la lluita.

fluències nocives i contrarrevolucionaries, contraries al Partit a la classe obrera i a Catalunya maniobraben en el seu si, per rompre la seva unitat interna, per frenar-lo i arrossegar-lo a mètodes i teories de l'arsenal anarco-reformista-trotskyista i xovinista, nacionalista, petit burgués. El Partit depurat de tot aquest llast nociu, ha esdevingut més homogeni, més dinàmic i més efectiu. El grup d'elements expulsats i que a l'exili s'han convertit amb els auxiliars dels foixisme, enlai-

rant la bandera anticomunista, encapçalat per Serra Pàmies, Victor Colomer, Miguel Ferrer i Del Barrio, estan condemnats, en llur pròpia traïció i covardia, a correr la sort dels aventurers i renegats.

El Comité Central del nostre Partit, té sobrants motius de satisfacció al passar revista del camí seguit. Aquesta satisfacció la comparteixen, amb la Delegació totes les organitzacions i militants del Partit a Catalunya. Aquesta satisfacció, però, -tal com ens diu el CC. i el compa-

Provocació falangista al Cine Saboi

El dia 15 del prop-passat mes de juny, els subordinats de Correa feren una nova gatzara provocadora. Aprofitant el «leiv motiv» de projectar-se al Cine Saboi de Barcelona reportatges de les operacions dels exèrcits aliats a Europa i dels camps de concentració nazis, uns 200 falangistes, en plena ostentació i formació, irrumpiren al local destrocant els cartells d'anunci i els vidres. Amb tota impunitat oficial, en plé Passeig de Gràcia, un cop realitzat el seu acte de servei, aquesta pandilla falangista cridava a plé pulmó el trofeu de la seva acció, amb crits de Visca Hitler! i Visca el Japó! Naturalment que aquests brams, tenien só de buit i de repulsa del poble. Són per després, els comentaris que hem fet de la lluita pel d'Asenci que tant freturosament va a la caça de patriotes antifeixistes, i tant monstruament els apallissa a les Comissaries. Correa, Asenci, la policia franquista i tota la podridura del règim, són fets d'una mateixa fusta nazi-feixista.

La passivitat es el millor aliat de Franco

Franco i Falange no aguantarien els primers cops d'una acció coordinada i massiva de tot el poble. Les lluites parcials organitzades i dirigides per la unitat i la incrementació de la lluita, crearan les condicions per la insurrecció nacional que establirà la República, la democràcia i la llibertat. Els sacrificis seran menys dolorosos i la victòria més gran i propera.

De la Resolució de la Reunió ampliada de la Delegació

ny Comorera. - deu servir per a caure a l'engreïment, per intensificar els nostres esforços. Les proves més dures han de venir encara. Els moments decisius s'apropen. En aquest nové aniversari del nostre Partit, fem una crida a tots els militants, perquè amb brava audàcia i decisió, portem a cap les grans tasques que la situació reclama. El títol d'honor que don la possessió del carnet honorífic del nostre estimat PSU de C. ha d'ésser un tresor preuat per a tots els militants. Conservar-lo i estimar-lo, significa lluitar més i millor cada dia: ésser els primers i més intrèpits en la lluita per anorrear a Franco i la seva Falange, per a restaurar amb la República les llibertats de Catalunya.

EN AQUEST 19 DE JULIOL, LA JOVENTUT CATALANA DEU REFORÇAR I CONSOLIDAR LA UNITAT

En el curs de les jornades glorioses del 19 de juliol la joventut catalana jugà un rol de primera importància. De les aules, dels tallers i fàbriques sorgiren milers i milers de combatents, que amb resolució i heroisme, arma al braç, lluitaren i caigueren abnegadament en defensa de la República. En el curs de la guerra, la joventut posà tot quan d'ella depenia, al servei de Catalunya i d'Espanya. En la movilització de tots els recursos i energies de la joventut catalana, destacà el seu paper capdirigent les JSU. de C.

Les JSU. de C. malgrat la represió i el terror desfermat damunt Catalunya, ha continuat després de la derrota treballant i lluitant. Ella ha estat la iniciadora i artífex de la unitat patriòtica juvenil, acrisolada en la Joventut Combatent. Aquest, l'únic organisme existent d'unitat dels joves catalans, s'esforça per a reunir sota les seves banderes a tota la joventut catalana. En el treball de les JSU. de C. en la clandestinitat, ha posat a prova llur fortitut orgànica i les seves conviccions patriòtiques. Centenars de militants de la JSU de C. formen en la legió d'honor dels màrtirs caiguts sota el terror franquista. Jaume Girabau, membre del Comitè Executiu de les JSU. de C. els simbolitza a tots.

Franco i Falange han intentat, per crear-se una base de recolzament, guanyar a la jove generació a la seva causa. La joventut catalana, com la de la resta dels pobles hispànics, no s'ha ajupit, però, a les maniobres del règim. Ella, ha vist clar, damunt les promeses demagògiques, que Franco i Falange són els seus enemics irreductibles; que el seu règim d'oprobri sotmet a la joventut a l'explotació i condicions de vida i tracte de misèria i de terror. Jornals baixos pels joves obrers; oblit i explotació als joves del camp; escoles i universitats on els nins del SEU. han suplentat els mètodes d'ensenyança establerts per la República, pels cavernaris de l'hitlerisme; interminable permanència en files, sotnesos en les casernes al tracte draconian dels caps falangistes, a un menjar indecent i a un vestuari d'esparracats. Misèria i depauperació, tuberculosi i enfermetats, represió i terror. Heus aci el quadre de la realitat del «paradis» franquista.

Per a lluitar contra aixó, les JSU. de C. ha tingut sempre present que era indispensable marxar ampliament i estretament units tots els joves. La formació de la Joventut Combatent, en la què estan enquadrats milers de joves de totes les tendències polítiques, socials i religioses, ha d'esdevenir la columna de combat de tota la joventut catalana. El deure més revolucionari, més català, i més patriòtic de cada jove, és, en aquests moments, incorporar-se a la lluita a les files de la Joventut Combatent. Aquesta ha de passar decididament del camp de l'agitació i la propaganda, al de les lluites concretes i obertes contra el règim. En cada caserna, lloc de treball, universitat i escola, en cada club deportiu i barriada, han d'hunir-se els joves i formar les juntes patriòtiques de la Joventut Combatent i emprendre les accions per millorar la seva situació que copeigin damunt el cos podrit del règim.

Davant l'obligatòria militarització dels joves, davant les desfilades ordenades a través del SEU. per Correa, els joves, fent honor a la història escrita per les joves generacions que ens antecederen en les lluites de Catalunya, devem contestar amb la nostra oposició decidida. El buit a les desfilades del 18 de juliol, ha d'ésser la resposta de la joventut patriòtica catalana.

Que la jornada de lluita del 19 de juliol, de les accions que hem de portar a cap arreu de Catalunya, serveixi per reforçar i consolidar la unitat, entorn de la Joventut Combatent.

REPÚBLICA, CONSTITUCIÓ, ESTATUT I GOVERN

Es necessari actuar amb la rapidesa que la imminència dels fets definitius exigeix, per a portar a cap l'alliberació de Catalunya i el restabliment de la República Espanyola, per assegurar la reconstrucció ordenada i pacífica de la Pàtria: proclamar la vigència de la Constitució del 1931 i dels Estatuts, reorganitzar el Govern de la República presidit pel Dr. Negrin i dels Governos de Catalunya i Euzkadi, presidits per vos i el Sr. Aguirre.

Del Cable adreçat a Irla per Comorera pel PSU. de C., Moix per la UGT. i Calvet per la Unió de Rabassaires.

CORREU de FRANÇA

DOLORS IBARRURI (PASIONARIA) a França: Reben la grata nova que La presència seva a França representa pel nostres germans axiliats una contribució valuosa als esforços i activitats per a lograr, el més prompte possible, la més àmplia, efectiva i combativa unió nacional. Per a nosaltres i tots els patriotes dels pobles d'Espanya, representa a més d'una gran satisfacció un estimul i esperonament en la lluita contra Franco i Falange. «Treball» i la Delegació del CC. del PSU. del C. adrecen al Secretari General del nostre Partit germà, el PC. d'E. a l'estimada Pasionaria, una efectiva salutació de combat i una forta abraçada.

GRAN MITING DEL PSU. DE C. A PERPINYA

Fa pocs dies ha tingut lloc, en el «Teatre Nou» d'aquesta localitat un gran miting del PSU. de C. Presidí l'acte la companya Uriz i parlaren en ell Martorell, Rius i Granier Barrera. Hi participaren, també, Montiel, Secretari Regional del Partit Comunista Francés, Mendez, del P.C. d'Euzkadi. L'Alcalde de Perpinyà adreça unes paraules, identificant la lluita del poble espanyol amb la causa de França. A la Presidència, a més d'altres personalitats espanyoles i franceses, hi estaven les representacions catalanes d'Esquerra Catalana, CNT.-UGT. i Rabassaires. El teatre s'omplèn de gom a gom.

CONTRA EL CONSOL FRANQUISTA

A Perpinyà, el poble junt amb les autoritats municipals han impedit, amb llur activitat, que s'instali el Cònsul franquista. L'Ajuntament en plé ha acordat i adreçat al Govern, per mitjà del Perfecte dels Pireneus Orientals una resolució en la què demanen que no sigui autoritzada l'instal·lació a la vila del Cònsul franquista.

MITING A PARIS CONTRA EL TERROR FRANQUISTA

S'ha celebrat un gran miting organitzat per «Solidaritat Espanyola» que des del temps de il·legalitat dirigeix el nostra compatriota Padre Vilar. En aquest acte entre altres moltes personalitats catòliques hi acudiren el Bisbe de Tolossa i les màximes autoritats eclesiàstiques de Paris. Foren acordades conclusions d'ajut als pobles d'Espanya.

A França no hi ha estació pels trens falangistes

Tota l'orquestra propagandística dels falangistes s'ha estat esgarjant durant més de quinze dies, boicant insuls damunt el poble francès. Han pres per motiu, la lliçó d'antifeixisme que els ciutadans francesos de Chambery donaren als espanyols falangistes que, després d'haver estat ajudant a Hitler a Alemanya, retornaven a la cova de Franco a aixoplugar-se de la mullena democràtica i a continuar llur treball en profit del nazisme. Però, els francesos, que coneixen abastament el paper que han jugat i juguen els franquistes com agents nazis, els hi patentitzaren a plantofades el seu menyspreu i el seu odi.

Encara que, per convenències oficials, del govern francès i part de la promesa escoltin amb paciència les protestes de Franco, la realitat és que el règim d'aquest té l'odi general de tothom. Ja poden brnar els ases de Falange que el fet de Chambery fou realitzat per comunistes, per refugiats, que es preparà a Suïssa, etc. La realitat és, que és l'exponent més clar de l'odi de tots els antifeixistes contra Franco i l'expressió més contundent de simpatia vers el poble espanyol, avui oprés sota el terror d'aquell tirà.

Cal que valoritzem en la mesura justa aquest i altres fets i veurem com tenim forts aliats nostres a l'exterior. Més, cal també, que ens adonem de que ells no ens podran pro-

porcionar mai, per si sols, l'alliberació. Es obligat que siguem nosaltres els qui, aprofitant aquella simpatia i ajut exterior, intensifiquem les accions, els fets concrets, contra Franco, fins que sigui abatut, desfet pels actes interns i per l'ofegament extern. Els catalans deuen aplicar l'exemple de les plantofades democràtiques de Chambery a l'actualitat falangista. La millor mostra d'agraïment als aliats francesos, els la podem donar demostrant-els hi que nosaltres també en sabem de donar plantofades, i, àdhuc, cops de garrot i trets, si es tracta d'alliberar a la nostra terra del terror, la fam i la misèria.

EL COMITÈ LOCAL DE BARCELONA DEL P.S.U. DE C. CRIDA A UNA MES FERMA VIGILANCIA I ACTIVITAT

Els militants del PSU deuen sempre tenir present que el nostre Partit és el centre dels atacs represius. Franco i Falange saben prou bé el paper que tenim en la lluita i d'aquí llurs esforços per liquidar-nos.

La forma més practicada per lluitar contra nosaltres és la de fer penetrar confidents i provocadors a les nostres fileres. Saben per exemple, que el Partit fa tasca recuperadora; aleshores situen traïdors encarregats de trobar contactes per així penetrar a dins del treball. Si a qualsevol comarca hi han hagut unes detencions, tot seguit fan venir algun individu que es diu, o pot haver estat, del Partit, i que esmenta que fugí d'allí i que ve a refugiar-se a Barcelona. També es presenten els sortits de la presó, vinguts de França, arribats d'altres llocs, que diuen feien treballs especials i que ara es reincorporen, etc. Aquestes són algunes de les formes per on la confiança i la provocació pot entrar al si del Partit.

Tot això està facilitat per algunes debilitats internes que encara tenim. Les amistats personals, mal usades i barrejades amb les activitats, converses, reunions i treballs del Partit, fan tant de mal com els confidents que han aconseguit infiltrar-se'n i, a l'ensem, afavoreixen el què això passi. Un company d'una fàbrica de Poble Nou, sap les activitats de la propaganda del Partit a Sans perquè té un amic que treballa amb això allí i que l'hi explica tot. Un militant de Gràcia sap que un amic seu de la Barceloneta, participa en treballs del Partit i allí va a preguntar-li com van aquests treballs. Un bon company de Sant Andreu sent inquietut per les notícies de Radio Londres, i no troba més solució que anar-se a parlar amb un seu amic, que sap que és del Partit, com ell, i que està a Badalona, posen per cas.

Totes aquestes debilitats del Partit són molt favorables pel

treball de confidents i provocadors. Els militants no deuen posar al descobert les activitats del partit a un altre militant si no pertany al seu propi organisme, per molt amic personal que sigui; ni deuen fer preguntes innecessàries, ni deuen contestar-les. El que coneixi una cosa del Partit per la seva situació de treball, no deu dir-la a ningú més que al que correspongui. Això deu ésser objecte d'una fèrria observància per tots. Si no es sap més que el què es deu sapiguer, si s'és detingut i en cas d'ésser débil es confessa, no es pot dir més que allò que es sap prou.

Els militants poden i deuen conrear tantes amistats personals com vulguin i puguin; però, mantenir-les ben al marge de tot quan fa referència al treball intern del Partit. Cal, si, que, obligadament, popularitzin per mitjà d'elles, totes les orientacions i consignes que l'organització dona pel poble. Cal adonar-se de què devem ésser un partit de masses per l'influència que tinguem en aquestes, no perquè posem les normes interiors del Partit a l'abast de les masses, amb tots els perills que això representa.

Els militants deuen donar el màxim de rendiment, portant a la pràctica amb tot entusiasme, carinyo i abnegació les tasques que s'assenyalen als seus propis organismes; treballant amb audàcia i fort esperit de lluita per fer realitat les consignes del Partit. Allí, en el seu propi organisme, les més àmplies i profundes discussions; però, sortint d'ell, passar, concretament a l'aplicació àmplia, completa i resolta dels acords, i prou. Cada militant deu dedicar el màxim de temps disponible, no a la tertúlia amb altres, sinó a l'estudi dels materials que li arriben, a la seva popularització entre els antifeixistes i la realització de les tasques que en aquells materials s'assenyalen. El control per part dels comitès de Radi, Sector i

del responsable de cèl·lula, de l'aplicació de les tasques que s'encomani a cada organització i militant és el garbell per on serà localitzada la provocació, les corrents de passivitat i les debilitats del Partit.

La recuperació i el reclutament deuen fer-se, puix són tasques de les més importants; però no d'una forma mecànica, sinó estudiant molt minuciosament les condicions de cada cas. Recuperar companys, engroixir les nostres fileres, si; però, no, obrir les portes a la provocació i a la confiança.

També cal tenir compte amb els companys relacionats amb els que són detinguts. El mateix deu fer-se amb els seus familiars. Cal que quan es produeixi una detenció es pensi amb la màxima urgència en quins companys, cases, treballs, eren coneguts del detingut i procedir a pendre les mesures necessàries d'amagament, no utilització i canvis que es deuen fer.

Cal que ens posem tots en peu de treball. Guardem amb tota rigurositat les normes de l'activitat clandestina i movilitzem el poble català contra els Francos i els Correas, i podem estar segurs de que en un demà molt proper recordarem amb satisfacció com aconseguirem burlar la repressió i, a l'ensem complir el nostre deure d'organitzar, preparar i encapçalar les lluites alliberadores.

El Comitè Local de Barcelona del PSU. de C.

Catalans patriotes! commemorem el 19 de Juliol intensificant la lluita i enfortint, sota la bandera de la República, la nostra unitat

Sobirana pallissa a dos falangistes

Des de feia algun temps en una de les Seccions del Port desapareixien objectes, robats per dos falangistes, dels que s'autotitul·len «matons».

Aquests, intentaven culpar dels fets a dos obrers antifeixistes honrats. Enterats ells de la provocació que eren objecte i plà «xulesco» dels referits falangistes, els agafaren a compte seu i els hi propinaren una sobirana pallissa.

Als provocadors i falangistes, aquesta deu ésser, i amb càstigs encara més exemplars, la forma de tractar-los.

PER LA FORMACIO DEL GOVERN CATALA

Proposem la constitució immediata del Govern de la Generalitat, el qual creiem deuria ésser compost de representants d'Esquerra Catalana, PSU. de C., Acció Catalana, Estat català, Unió Democràtica, UGT., CNT., i Unió de Rabassaires, altres partits i algunes personalitats d'indiscutible prestigi nacional i patriòtic. Fent, però, exclusió dels grups aventurers de l'emigració i pseudo-moviments de tipus personalista, com l'anomenat Consell de Londres.

Del cable adreçat a Irla per Comarera pel PSU. de C., Moix per la UGT. i Calvet per la U. de R.

A una fàbrica tèxtil, les obreres imposen els seus drets

La patrona de la fàbrica de Teixits Casacoberta d'aquesta ciutat, es negà a fer efectiu l'import dels jornals corresponents el dia de Sant Joan, festa que forma part de les que deuen abonar-se els salaris i que als obrers els hi són indispensables, ja que els seus migrats ingressos no permeten més reduccions. Una comissió en representació de totes les obreres, s'encarregà de fer-li compendre els seus drets, obligant-la a fer efectius els jornals que els hi corresponia.

Aquest triomf palesa abastament el que poden fer els obrers quant existeix unitat i decisió.

Recomanem a aquestes obreres tèxtils que persisteixin per aquest camí i a elles i a tots els treballadors que, al caliu d'aquestes accions, deuen forjar els òrgans d'unitat que, a les fàbriques, expressi amb vigoria la voluntat combativa de la classe obrera.

Barcelonins! els que estimen a Catalunya i a la llibertat no deuen acudir a la desfilada que pel dia 18 organitzen els traïdors i assassins

NOVES DECLARACIONS DE FRANCO

Ell i la seva Falange lligats pel coll a la causa nazi-feixista

Els canvis de postura i llenguatge que la situació oblida emprar a Franco i als gerarques falangistes, no signifiquen un canvi en llurs plans polítics. Al contrari. Franco intenta mantenir-se al poder, per continuar la dominació terrorista i brutal dels pobles d'Espanya; per assegurar a bon port els interessos propis i exteriors del nazi-feixisme, per, des d'Espanya, manibrar damunt d'Europa.

La pandilla internacional hitleriana té posades en Franco ben justificades il·lusions. Els hereus d'Hitler, han après bé les lliçons de Goebbels. En la situació actual, no es tracta de fer el fanfarró i enterrar-se a la mateixa fossa de la derrota. Es tracta d'escapar d'ella; de camuflar-se i deixar en peu les basses per a noves operacions pel demà. Franco i Falange juguen aquest paper. I em de reconèixer, encara que dolorosament, que la política «d'estira i aflixa» d'alguns països, particularment Anglaterra i EE. UU. facilita els propòsits dels enemics comuns de tota la humanitat.

Embestits per la repulsa general de les forces nacionals del país, enfangats en el cúmul de contradiccions internes. Franco i Falange pretenen trobar a l'exterior l'ajut i reconeixement d'òmic i polític, que els permeti sobreviure a l'actual crisi. Per això, necessita reduir l'asfisia exterior vers al seu règim, i regira cel i terra i aprofita qualsevol motiu i ocasió, sense que hom li demani per parlar i fer declaracions mentideres.

Franco i Falange, imposats, damunt montanyes de cadàvers, als pobles d'Espanya per l'ajut armat d'Alemanya i Itàlia, no han estat mai neutrals, sinó bel·ligerants actius al costat d'Hitler. És impermissible que ningú es confongui. Encara que aquesta pretesa confusió vingui del meridià reaccionari anglo-americà. La «División Azul» fou una unitat regular de l'Exèrcit franquista. Els generals que la manaven, Muñoz Grande i Infante (feixistes rematats i criminals de guerra) foren escullits i anomenats per Decret de Franco. I la «División Azul» feu la guerra a una de les NN. UU., la que més a contribuït en la derrota alemanya la gloriosa Unió Soviètica. Espanya fou la plaça d'avituallament d'Hitler. Ha estat camp d'operacions pels agents nazis per l'espionatge i sabotatge contra les NN. UU. Ports, camps d'aviació, fàbriques i vaixells espanyols, han estat al servei d'Hitler. El document suara trovat en els arxius nazis, arrant de l'entrevista de Franco i Mussolini el 1941 a Borriqueria, en el qual tant eloqüentment s'hi senyalen les ambicions d'expansió imperial de Franco, establint, per una major participació a la guerra, el dret d'ocupar l'Àfrica francesa i Gibraltar, és una prova més, dels fins de rapinya nazi-feixistes de Franco i Falange, en contra de les NN. UU. L'ocupació de la zona internacional de Targer, és un fet més de provocació bèl·lica contra les NN. UU.

Derrotada l'Alemanya hitleriana, Franco per subsistir manbra per embarnicar la cara feixista del seu règim. Està disposat a aminorar les exterioritzacions de poder de la Falange. Així com la camarilla militar alemanya i les forces econòmiques i polítiques de l'hitlerisme, que escapin del càstig, no es manifestarant al pas de l'oca, ni amb el crit de «Heil Hitler», la Falange adoptarà el seu poder sota noves formes. De manera que simi, la Falange continuarà. Aquesta i Franco són inseparables. Navegan en un mateix vaixell, tal digué Cirón... «Ellos dos (es refereix a J. Antonio i a Franco) y la Falange estamos a bordo de otra «Santa Maria». Es el «Santa Maria» del nazi-feixisme.

Franco manibra amb el seu Consell d'Estat, amb la perspectiva d'arribar a definir la successió de la monarquia. Aixó, ho pretend per a revestir-se d'una legalitat jurídica, però, a més, per a veurer de guanyar a l'interior algunes forces monàrquiques que, cada dia més, s'aïllen d'ell; i de l'exterior la simpatia i ajut més afectius de sectors reaccionaris, especialment anglesos. Amb la restauració monàrquica, Franco uretend perllongar la dominació reccionaria i feixista damunt Eapanya, embarcant, al seu «Santa Maria», a un rei.

Les eleccions que Franco ha declarat al corresponsal de la «Unitat Press» està preparant, estan orientades a ésser, a l'estil de les sindicals celebrades, una nova burla i pressa de pèl. Franco i Falange no tenen lloc a consultes electorals, en una Espa-

Per la formació del Comité Nacional d'unitat catalana a l'exili

Davant l'imminent desenllaç dels aconfeixements internacionals i l'agudització de la situació a la nostra Pàtria, complim un deure patriòtic, vos proposem la constitució immediata del Comité Nacional d'Aliança Catalana, a l'exili, integrat per Esquerra Catalana, P.S.U. de C., Acció Catalana, Estat Català, Unió Democràtica, Unió de Rabassaires, U.G.T., i C.N.T., més alguna personalitat dels partits dretistes dissolts què, pel seu prestigi i voluntat combativa, vulguin complir llur deure combatent contra Franco.

Del cable adreçat, el 4 Febrer passat, a Terradelles per Comorera pel PSU. de C. Moix per la UGT. i Calvet per la Unió de Rabassaires.

La «Línia Franco» dels Pirineus

La frontera pirenenca està éssent abundantment fortificada. Més i més modern armament fa cap a aquella zona. A Barcelona no es pot edificar per manca de ciment perquè tota la producció és esmerçada en la construcció de la «Línia de Franco» als Pirineus. Els passos de les vies de comunicacions i els llocs estratègics són fortificats a més i millor.

La concentració de tropes és evident i descarada a les comarques de Figueres, Olot, Ripoll, Puigcerdà, Seu d'Urgell, Viella, Tremp, Berga i tantes d'altres. Principalment, Vich i els seus contorns, és la zona d'acantonament més nombros. Aquesta plaga militar franquista cau damunt els camins i les viles catalanes empitjorant la ja desastrosa situació. Els horts i fruiterars, els corrais i els ramats, són víctimes de la febra militar del règim. Cada poble, vila o masia és obligada a abastir a la gent o a vendre els proveïments als preus assenyalats per l'autoritat falangista-militar; aixó, quan no els són requisats «por necesidad nacional».

Nosaltres preguntem: Contra qui va dirigida la «Línia de Franco»? Quant estaven allí els alemanys, tot eren facilitats i confraternització. Ara, amb les forces de les Nacions Unides triomfants, amb la democràcia a França, amb la pau acordada,

Franco fortifica els Pirineus. Contra qui? Precisament contra tot aixó: per provocar els rezels de França i, àdbuc, la guerra, a fi de fer fracassar la pau; per protegir a dins d'Espanya els criminals de guerra i llurs treballs nazis; per aparentar una fortalesa que no té, davant el menyspreu mundial.

Cal que fem fracassar tot aquests intents franquistes: Devem sabotar totes les activitats de cara a les fortificacions i concentracions de la frontera. Destruïnt els trens i camions amb materials. Els soldats, negant-se a fer o fent malament, els treballs, i exigint tornar a les casernes i el llicenciament. Els caps i oficials patriotes deuen recolzar a promoure aquestes accions dels soldats. Els camperols deuen amagar o destruir els productes i animals abans que els siguin requisats o obligats a vendre al preu fixat.

Els treballadors de la construcció i els contractistes deuen obligar amb llurs protestes, que el ciment s'esmerci amb edificacions.

A l'extranger deuen intensificar-se les repulses contra els preparatius bèl·lics franquistes.

Cal acabar d'una vegada les contemplacions amb Franco i el seu règim i una de les tasques a fer, és impossibilitar que sigui una realitat tota la «Línia de Franco».

nva de presons abarrotades, de camps de treball forçats, que la única llei és la de la fam i l'assassinat, l'opresió i el terror més desfermat. A un país, on no existeix cap llibertat, que la Falange és l'únic partit legal i de poder; on parlar, pensar o escriure, és premiat amb el piquet d'execusió, és una infàmia parlar d'eleccions.

No. Franco i Falange estan amarrats a la causa de la barbàrie i la tirania nazi-feixista. Són els patriotes i pobles d'Espanya que imposarant, amb la seva lluita, els canvis de la situació. Devem, però, estar amatents. L'aliat de Franco pels seus plans feixistes; és la nostra manca d'unitat, la passivitat que encara s'observa en les files republicanes i patriòtiques. Franco i Falange han d'ésser liquidats de la faç de la terra. S'han confitit amb els enemics número ú de la causa de la pau i la democràcia. Són els fautors de guerra més importants que queden en peu a Europa. Són els agents de la divisió de les NN. UU. que operen, amb impunitat, a Europa. I són, com han estat sempre i ho seran fins el seu últim alé, l'encarnació del règim terrorista d'assassins, opresors i afamadors dels pobles hispànics.

ECOS DE SANT FRANCISCO

A l'exterior augmenta el clima d'asfísia vers Franco

La Conferència de Sant Francisco ha donat fi a les seves tasques. Les 50 nacions reunides en ella han creat les bases que ha de regir la fraternal col·laboració dels pobles per assegurar una era de pau veritable i duradera. Magnífic auguri i bon próleg, que succeeix a la derrota militar de la coalició nazi-feixista a Europa.

Franco i Falange junt amb les forces de la reacció i del feixisme internacional, han rebut a Sant Francisco una derrota. De res han valgut les seves maniobres. Tota la camàndula desfermada a la premsa en contra de la Conferència de les NN.UU. de res ha servit per impedir el seu èxit, com no sigui per a posar més de relleu, el seu paper abominable d'agents del feixisme. Les argücies del «perill» de l'Est, la «imposició» dels tres grans, la «victimària» Argentina de Farrell, la «oblidada» Polònia, etc. han estat el plat fort de la premsa falangista. Per damunt les bocanades de fems de Falange i de tota la premsa, controlada pel règim franquista, la Conferència de Sant Francisco ha estat demostració d'entesa, cordialitat i fermes propòsits en una comunitat d'objectius.

A la Conferència i després d'ella, ha pres força l'ona d'asfísia exterior vers el règim de Franco. A més de la conducta, sempre clara, de la nostra infadigable amiga la Unió Soviètica, la Delegació de Mèxic ha formulat clarament llur posició a favor del nostre poble. Ha rebut, tribut d'homenatge als patriotes caiguts en la lluita contra Franco i Falange, i proposat que mentres a Espanya imperi el règim establert amb l'ajut d'Hitler, no pot ésser admesa en el sí de les NN.UU. Aquesta proposta, aprovada per unanimitat per les 50 nacions participants, reflexa fins on devalla el termòmetre del prestigi franco-falangista. El Govern de Panamà ha acordat rompre les relacions amb Franco. Delegats d'altres països a Sant Francisco, han plantejat fer circumstancial la qualificació de criminal de guerra a Franco. La Comissió d'Afers Estrangers de França, ha acordat reclamar del Govern una acció amb les demés NN.UU. per obligar a que Franco abandoni el poder, i de que es procedeixi al rompament de relacions. El poble francès, amb plena solidaritat amb la nostra causa, a Chambery, ha donat una rèplica merescuda a les desferres de la «Divisió» Azul, als agents nazi-falangistes que han campat per Alemanya i als descastats voluntaris a la indústria hitleriana. La premsa i emissores de ràdio estrangeres parlen amb més concreció i claretat del paper d'hereus de Goebbels que representen Franco i Falange. En els camps de concentració d'Alemanya, les autoritats i personalitats angleses i americanes veuen, amb esglai tètric, el panorama de milers d'espanyols republicans patriotes immolats bàrbarament per la fera nazi, amb el consentiment «piados» i «cristià» del règim de Franco, mentres aquest arma gresca perquè a una ballarina esquerosa, si l'hi ha tallat el cabell per haver estat voluntària alegant als nazis amb les seves pantorrilles.

Com a dit el President Truman a Sant Francisco: «Tot el feixisme no ha mort amb Mussolini i Hitler... Les forces de la reacció i de la tirania en tot el món tracten d'impedir que les NN.UU. continuïn disfrutant de la seva unitat». Te plena raó Franco i Falange són restos vivents del feixisme. Són els capdavanters d'aquestes forces que tracten d'esquerdar la unitat de les NN.UU. per encendre noves guerres.

Els pobles d'Espanya saben be (i en fan qüestió d'onor) que Franco i Falange seran foragitats del poder pels efectes de la seva acció. Però, reclamen i exigeixen conductes clares. Les NN.UU. deuen rompre tota relació amb el reducta del feixisme que queda en peu a Europa: Franco i Falange. La Conferència de Sant Francisco i l'onada d'hostilitat vers Franco que s'aixeca a l'exterior, ens imposa deures ineludibles. Ens imposa, en benefici del nostre alliberament, una major i més combativa unitat, una major i més intensa lluita.

Salutació al company Joan Comorera, al Secretariat i al Comitè Central

Al complir-se el nové aniversari de la constitució del nostre estimat Partit Socialista Unificat de Catalunya, la Delegació del CC. en nom seu i el de totes les organitzacions i militants que en terra pàtria treballen i lluiten per alliberar Catalunya de les urpes de Franco i Falange, adreça una calurosa salutació de combat a la Direcció del Partit i al seu cap clarividant, el nostre estimat Secretari General, company Joan Comorera, i fem promesa solemna que, guiats per les seves justes orientacions i direcció, sabrem fer honor als deures de militants i de patriotes que ens imposa la causa de Catalunya.

Delegació del CC. del PSU. de C.

LA UNITAT OBRERA EN MARXA

Poc abans de donar a impremta aquest «treball», la Delegació del PSU. de C. ha tingut unes converses amb els companys del Comitè Regional de Catalunya de la CNT.

Les condicions d'il·legalitat impediren pogues ésser convocada amb el temps suficient la Delegació del Secretariat de Catalunya de la UGT. De totes maneres, PSU. i CNT. manifestaren la gran estima que senten per aquella central sindical, estiguent d'acord amb la importància de la seva presència, la que ja està assegurada a les converses properes.

En un ambient de completa cordialitat, amb gran altesa de mires, com correspon a les relacions d'honrats i sincers representants de la classe obrera catalana, PSU. i CNT. discutiren els principals aspectes de la situació d'avui dels obrers, i del poble de Catalunya, coincidint plenament en apreciar la fam, la misèria i el terror que pesen damunt d'aquells i en la necessitat de la unitat d'acció combativa de tots per aconseguir, canviar quant abans l'estat actual de coses i unes condicions de vida més humanes.

Per converses que aquesta Delegació ha tingut anteriorment amb la UGT. podem fer pública la nostra satisfacció pel fet de que els punts de vista de la CNT. i els de la UGT. es troben totalment identificats quan miren la situació dels obrers i la necessitat d'anar conjuntament a canviar-la.

Queda doncs, manifestada la coincidència amb la necessitat d'empendre conjuntament els actes per les reivindicacions concretes més immediates. Degut a les seguretats que deuen envoltar les entrevistes i les activitats dels òrgans dirigents a Catalunya, la plasmació escrita i pública d'aquella coincidència no ha pogut ésser feta encara; però, l'acord verbal, considerem

és suficient per intensificar els contactes a les fàbriques, obres, tallers i demés llocs de treball.

A la majoria de llocs de treball hi ha organització de les sindicals, quan menys hi ha el sentiment de simpatia pel sindicat a que Pertanyia cada treballador; deuen agermanar preocupacions, les activitats i anar tot seguit, conjunts, a exigir més jornals, prous descomptes, prou recuperar hores, prou treball mal pagat, que s'abaixin les subsistències i prou estraperlo.

La represió no és un motiu per no lluitar. Què podrà la policia el dia que tots els 50, 100 o 1000 treballadors d'una fàbrica, d'un taller, d'una construcció o d'una empresa parin un matí com a protesta pels descomptes del sindicat vertical o exigint més sou? Què impedeix als treballadors que, massivament, és manifestin, amb llurs dones i infants, al davant del Govern Civil contra l'estraperlo i per l'abaratiment de les subsistències?

El que cal és organitzar, preparar i portar a cap aquestes accions. Els cenetistes i ugetistes, tots els obrers, deuen prendre en aquestes accions la solució dels seus problemes. Què valen, davant la depauperació progressiva del poble, les disputes, les divisions passades? A la pressió i afussellats ho són de totes les organitzacions; els infants que pateixen privacions són els de tots els obrers; doncs, perquè recordar actituds funestes en lloc d'agermanar esforços per fer canviar la situació d'avui. Indubtablement, poden haver-hi diferents formes de volguer realitzar les accions, però si per damunt de tot posem la necessitat de realitzar-les conjuntament, poden estar segurs de que arribarem a un acord i triomfarem posant les pedres bàsiques perquè la unió d'avui per l'alliberament, subsisteixi demà per la reconstrucció.